

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365627676800/facsimile.pdf (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Barbara

og hans Hjerte forløstes. Han havde fundet det! Han rejste sig og bladede i Biblen paa Lukas det syvende Kapitel.

— Barbara, vil du høre noget? spurgte han.

Hun nikkede, mut og stum.

— „Og se, der var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen; da hun fik at vide, at han sad til Bords i Fariseerens Hus, kom hun med en Alabasterkrukke med Salve, og hun stillede sig bag ham ved hans Fødder ...“

Barbara sad dødstille under Oplæsningen. Undertiden saa hun op paa Hr. Poul med et hastigt, forskrækket Blik. Men hun læste videre for hende om Kvindens Ydmyghed og om Fariseernes Selvfølelsesfølelse, og han rædede frem til Jesu Lignelse om Mændene, der havde to Skyldnere. „Den ene var fem Hundrede Denarer skyldig, men den anden halvtredsindstyve. Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres Skyld. Hvem af dem vil nu elske ham mest?“

Det gav et Sæt i Barbara — det var, som om noget pludselig gik op for hende, hun var lige ved at komme med et Udbrud.

Men Præsten læste videre af Jesu Ord: „Og han vendte sig imod Kvinden og sagde til Simon: „Ser du denne Kvinde?““

Da hørte Barbara og blev meget flov. For hun var jo Kvinden, og hendes Hjerte var blevet en Alabasterkrukke. Aldrig havde hun givet, og aldrig havde hun faaet som nu.

— „Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder, men hun vadede mine Fødder med sine Taarer og aftørrede dem med sit Haar. Du gav mig intet Kys, men hun opbøttede ikke at kysse mine Fødder fra jeg kom herind. Du salvede ikke mit Hoved med Olie, men hun salvede mine Fødder med Salve. Derfor siger jeg dig: hendes mange Synder er hende forladte, eftersom hun elskede meget, men den, hvem lidt forlades, elsker lidt.“

Under de sidste Ord begyndte Barbara at leve op. Hendes gule Øjekast skinnede skramt og lykkeligt. Men Hr. Poul sad stille og lavs. Han var gennemkrystet. Han havde lært noget helt nyt om Guds uendelige Naade.

— Tak, Poul! sagde Barbara. Hun var frygtelig skamfuld. Jeg troede, Gud forlangst havde forkastet mig, hviskede hun og omfavnede ham saa blindt og heftigt som aldrig før.

Men Hr. Poul maatte sige til hende: — Min allerkereste! Det er jo slet ikke mig, du skal takke. Nu gaar jeg udenfor saa længe,